Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 46 Den 11 Nov. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 45 årg. 1928

Jeremia kallas.

Jer. 1: 4—10, 17, 18.

I mörka, orosfyllda tider, då synden och ogudaktigheten väller fram som en bred stinkande flod, har Herren uppväckt kraftfulla och mäktiga män, som med lågande nit och väldig hänförelse bestraffat folkets synder och bjudit dem att göra bot och bättring. Sådana voro Amos och Elia.

Men han kan också använda andra, som icke äga detta kraftiga uppträdande och detta starka personliga mod, som utmärkt många av bibelns män.

Jeremia, om vilken vår text i dag talar, var en stilla tillbakadragen man. Han var en fin försynt personlighet, som gärna velat leva ett tillbakadraget liv. Han var ingen stridens man, som gärna skred till anfall. Men han var en man, som lydde, när Herren kallade honom. Ingenting skänker hjärtat en sådan ro och tillfredsställelse som att lyda Herren.

Du har känt, hur tillfredsställd du varit, när du lytt din mors befall-

ning, men du har känt oro och otillfredsställelse i ditt hjärta, då du varit olydig.

Jeremia ägde ett rättfärdigt sinne och ett hjärta som hatade synden och orättfärdigheten, därför var han passande att bliva ett Guds vittne bland sitt folk. Herren förutsåg vilket sinne, som skulle besjäla Jeremia, därför bestämde han, innan Jeremia var född, att denne skulle bliva profet. Herren känner alla, och han känner dig, därför skall du vinnlägga dig om att vandra redligt inför honom.

När Jeremia kallades till profet kände han sig ovärdig för detta höga uppdrag, och han ansåg, att han var allt för ung att framträda och profetera emot sitt folk. Men Herren hade andra tankar än Jeremia. Ingen är för ung att vittna om Herren. Du skall icke tro, att du är för ung att vittna om Jesus för dina kamrater i skolan.

Då Jeremia ansåg sig för ung och icke visste, vad han skulle säga lovade Herren att lägga orden i hans mun. Herren skulle själv tala genom honom. Icke heller skulle han behöva tänka på sin svaghet, ty Herren skulle göra honom "till en fast stad och till en järnpelare och en kopparmur mot hela landet, mot Juda konungar, mot dess furstar, mot dess präster och mot det meniga folket."

Profetens uppgift, var att förkunna, hur det gamla syndaväsendet skulle nedbrytas, uppryckas och förstöras och huru Guds rike skulle utbredas bland Israel. Men i detta arbete skulle de mäktiga resa sig mot honom. Dock behövde han icke frukta, ty den, som sänt honom, skulle under alla förhållanden vara med honom.

Då du vittnar om Herren, behöver du icke frukta för smälek och fiendskap, ty den som var med Jeremia skall också vara med Dig.

A. Walder.

Seger i döden.

(Forts. fr. n:r 45.)

Närmast framför palatset låg en skön trädgård med fagra blomsteranläggningar. Nedanför dess mur sträckte sig en lång gata, som redan vimlade av människor, och längst bort syntes en våglinje av blånande kullar vid horisonten.

Nu trädde en mörklockig yngling fram till Perpetua och hälsade vördnadsfullt:

— God morgon, moder!

— God morgon, Julius! Vilken härlig dag! Skönast äro morgontimmarna, medan allting ännu är så daggfriskt och rent. Det var sant. Var strövade du omkring i går kväll, Julius? Jag väntade dig förgäves till aftonmåltiden.

— Jo, nu skall du få höra något märkvärdigt, mor. Jag vandrade omkring i stadens utkanter och kom till ett förfallet tempel, helgat åt någon persisk gudomlighet. Ifrån förgården hördes en egendomlig sång, som lockade mig, och jag trädde inom porten. Där stod en enkel judisk man, omgiven av en lyssnande skara. När sången tystnat, talade han, och jag har aldrig hört någon tala såsom den mannen. Han berättade, att han kommit från det fjärran judalandet för att bringa oss romare ett glatt budskap. Alla dessa gudar och gudinnor, som uppfylla våra tempel, äro ju blott döda stenstoder och kunna icke höra våra böner eller hjälpa oss, då vi äro i nöd. Denne man talade om, att det finnes en levande Gud, som

skapat himmelen och jorden, och han har sänt sin son hit till jorden, för att göra människorna lyckliga. Och denne gudson hade levat i Judalandet, han hade gått omkring bland människorna och gjort väl och botat de sjuka, men de hätska judarna hade korsfäst honom. Tre dagar därefter hade han emellertid stigit upp ur graven och farit upp till himmelen. Och nu bor han däruppe i härlighet och glans och giver ett liv av evig salighet åt dem som tro på honom.

— Den som talade sådana ord måste höra till kristianernas sekt, sade Perpetua. Vakta dig för att komma i beröring med det folket. De sägas vara rikets fiender och kejsaren har påbjudit, att de skola fängslas och dödas.

— Det måste vara en skriande orättvisa, sade ynglingen. De förefalla mig som de fredligaste medborgare och se ingalunda ut som några förbrytare. Vill du inte följa med mig i afton, mor, och höra på vad denne man har att förkunna. Paulus är hans namn.

Perpetua dröjde några ögonblick med svaret. Därpå sade hon:

— Sant är det, att man icke bör döma någon efter hörsägner. Ej heller jag har så stort förtroende till våra stengudar. Romerska medborgare böra väl ock ha rätt att höra vilken talare de åstunda. Jag följer med dig.

När det led mot aftonen, öppnades sakta en bakport till det Flaviska palatset, och insvepta i vida mantlar, gingo Perpetua och hennes son bort till den avlägsna tempelgård, där kristianerna församlades.

I närheten av mötesplatsen träffade de en av Perpetuas bekanta, en förnäm romarinna vid namn Faustina. Denna anade genast målet för deras vandring och gladde sig däröver. Själv hade hon nyligen mottagit dopet och brann av iver att göra andra delaktiga av den lycka hon själv erfarit. Hon berättade om den kristna församlingen, om huru dess medlemmar dagligen samlades för att lova och prisa Gud, huru de som voro rika med glädje delade sina jordiska ägodelar med de behövande. I varma ordalag skildrade hon den gudsmannen Paulus, som de nu skulle få höra. Han var begåvad med en underbar troskraft sade hon, och gjorde tecken och under, var han gick fram.

Perpetua lyssnade med iver. Länge hade hon känt sig nedtryckt och orolig och förgäves hade hon offrat till sina husgudar och bett dem om hjälp. Kanske skulle hon här få, vad hon längtade efter.

Och hon blev icke besviken. Paulus talade om hjärtats oro, som aldrig kan stillas av någon annan än den evige kärleksfulle Guden, som skapat människorna och blott vill göra dem gott. Han talade också om hedendomens laster och synder, som måste bortläggas, om hat, avund, dryckenskap och frosseri, som florerade i det sedeslösa Rom, där människorna blott jagade efter njutningar.

Det låg något så övertygande och upphöjt i Pauli tal, att både Perpetua och hennes son blevo fängslade därav och bådo att erhålla närmare undervisning i den kristna religionen. Detta beviljades gärna, och nu fingo de varje dag besöka en av församlingens diakoner, som invigde dem i kristendomens läror.

En månad därefter voro de beredda att mottaga det heliga dopet och upptagas i den kristna församlingens gemenskap. Det var en söndagsmorgon. De begåvo sig åstad och sammanträffade med diakonen, som förde dem till de kristnas helgedom i katakomberna. Från en vingård utanför staden förde en trappa ned till en labyrint av gångar.

(Forts.)

En visa om hösten.

Nu falla löv, nu vissna blom,
nu komma höstens kulna dar,
och åkerns gyllne rikedom
man längesedan bärgat har,
nu flyga vildgäss söderut,
ty sommarn, sommarn den är slut.

Nu surrar inte mer ett bi
och söker efter honungsdropp,
och myran ligger inte i
som förr, men stel i ben och kropp
hon letar upp sitt sovgemak
inunder stackens branta tak.

Nu sjunger ingen fågel mer,
så tom är boets mjuka bädd,
men Jösse Hare snart man ser
i sista modets pälsverk klädd,
och ekorrfar och ekorrmor
bli finare än någon tror.

Det smattrar blytung hagelskur
emot vår ruta då och då,
och hösten tutar i sin lur,
så alla måste höra på,
och mjuka vantar utav ull
vi snart ta på för kylans skull.

Och varm och tät skall stugan bli
med dubbla fönster, jo jo men,
och vackra mattor lägga vi
på golvet som förut, min vän,
en brasa tända vi till slut,
sen skrämmer inte stormens tjut.

Var glad och god också den tid
då solen bakom molnen går!
Se, efter köld och storm och strid
det gryr på nytt en solig vår,
en vår, som lockar blom och knopp
ur mörka jorden åter opp!

ELLA.

Jeppe.

Vid Virsbo vackra bruk kan man få se en av de svenska skogarnas förnämsta högdjur ströva omkring på brukets gator. Det är Jeppe, en ung älgtjur, som är brukets och hela traktens förtjusning. Ifrån ganska långt avlägsna trakter kommer man för att se den ståtliga Jeppe, som icke känner den minsta människofruktan. Lugn och trygg står han i de största människohopar och han känner sig riktigt tillfredställd, om man klappar honom på halsen och kliar honom i huvudet.

Han är så fredlig, att små barn våga gå alldeles inpå honom och giva honom bröd, vilket vi tydligen kunna se av den ena bilden. Den lille mannen som står och matar Jeppe är Stig Örtlund. Han är god vän med Jeppe, som icke vill på något sätt göra sin vän något ont.

Då det faller Jeppe in kan han också gå in och hälsa på i stugorna här och där i bruket. Och han är alltid välkommen. Det skulle icke falla någon in att skrämma eller reta Jeppe, som är allas favorit.

Såsom ung kalv kom Jeppe till Virsbo. Stallmästaren på bruket födde upp honom med flaska och napp. Då Jeppe blev litet större, började han ströva omkring i trakten, men han vände åter till bruket till sina vänner.

Huru länge han kommer att stan-

— Lugn står han i de största människohopar. —

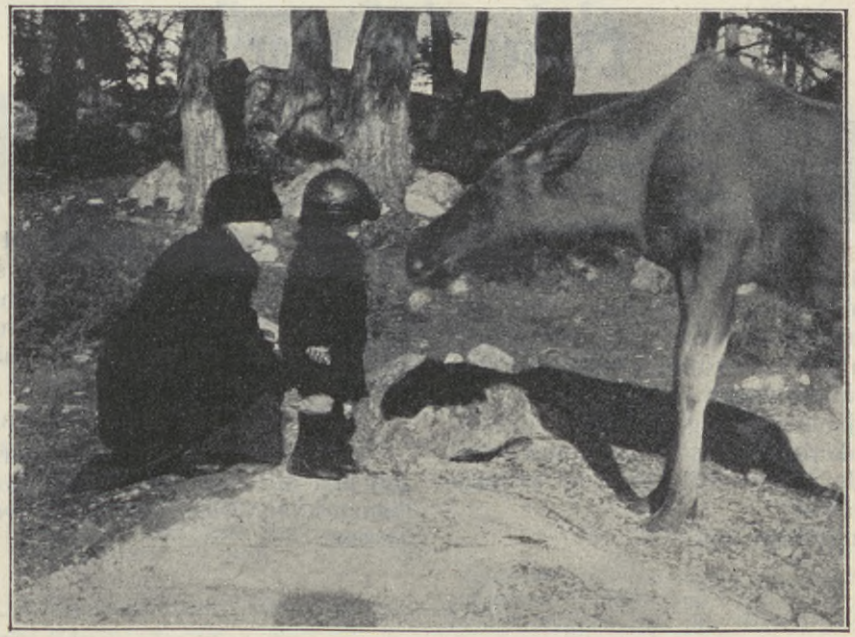

Jeppe har vänner både bland unga och gamla.

Stig Örtlund ger Jeppe bröd.

na där, vet ingen. Kanske en vacker dag begiver han sig till sina fränder i skogarna. Och då komma hans vänner i Virsbo att sörja över hans försvinnande. Kanske kommer han att stanna hos dem ännu länge till deras båtnad och glädje.

A. Walder.

Lögnen blir kvar.

En lärarinna i en söndagsskola hörde en dag på gatan en liten gosse tigga pengar av en främmande herre. Hans far var död, modern var sjuk och hade ingenting att ge honom och småsyskonen att äta, sade han. Han fick tio öre och skyndade sig bort till en fruktaffär och köpte plommon. Han hade alltså ljugit.

Följande söndag omtalade lärarinnan händelsen i söndagsskolan samt frågade: "Barn, vill någon av er ljuga för tio öre?"

Enstämmigt nej.

"För en krona?"

"Nej, nej."

"För ett tusen kronor då?"

Barnen tego. Det var mycket pengar, tycktes det. Huru mycket skulle man icke kunna köpa för tusen kronor? Medan de tänkte härpå, ropade en liten gosse, en av de allra minsta: "Nej!"

"Varför då?" frågade lärarinnan.

"Jo, för när de tusen kronorna ä' slut och allt man fått för dem, så är lögnen kvar. Den sitter fast", svarade gossen.

Nors söndagsskola.

En hjärtlig hälsning från söndagsskolan i Nor, Söderbärke socken i Dalarne. Vi tacka för alla kära hälsningar vi fått mottaga och önska Guds rika välsignelse över hela vårt land.

Margit Andersson.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 18 nov.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Ett tackoffer. 1 Mos. 8:20—22, 9:8—17. Minnesvers: Jag skall offra åt dig med villigt hjärta, jag skall prisa ditt namn, O Herre, ty det är gott. Ps. 54:8.

MELLANAVDELNINGEN.

Jeremias lidande. Jer. 38:1—13. Minnesvers: Bär ock du ditt lidande såsom en god Kristi Jesu stridsman. 2 Tim. 2:3.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Guds förbund med David. 2 Sam. 7:1—6. Minnesvers: Han skall bliva stor och kallas den Högstes Son, och Herren Gud skall giva honom hans fader Davids tron. Luk. 1:32.

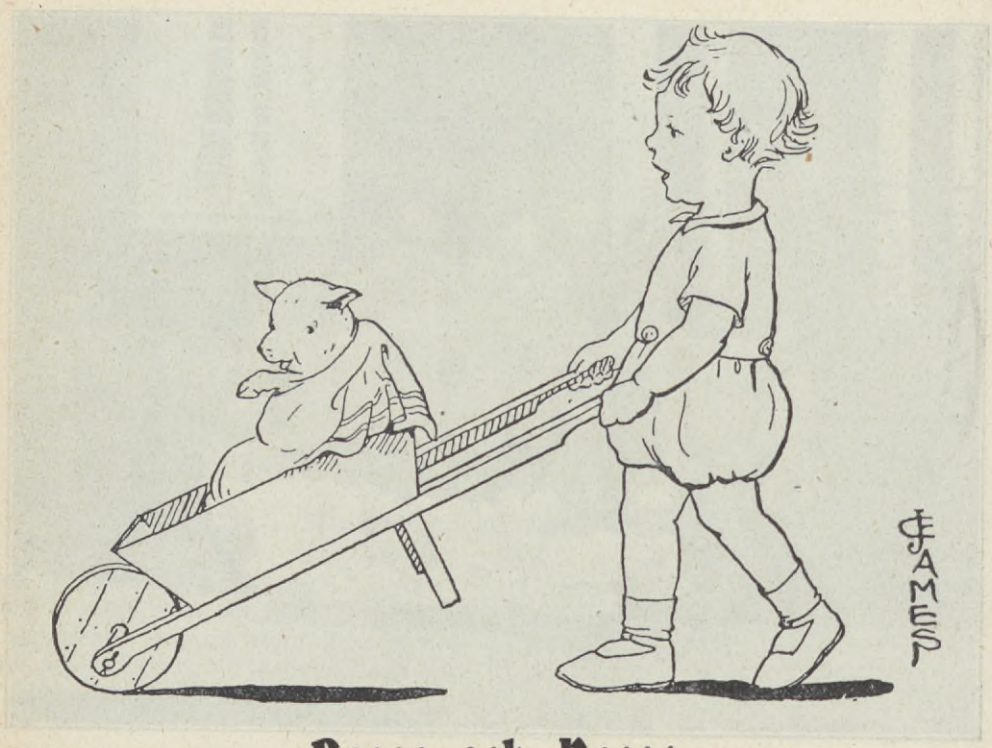

Lasse och Nasse.

Mammas lilla Lasse
fick en liten Nasse
fin och vit och riktigt söt, månn' tro,
men så blev han kinkig,
mager, ful och spinkig,
ville inte äta gröten i sin ho.

Mammas lilla Lasse
tog då liten Nasse
svepte honom i en ullig sjal,
for till doktorn snarligt,
"Farbror är de farligt?
Tycker farbror doktorn han är mycket skral?"

Doktorn tröstar Lasse,
botar liten Nasse,
så han matfrisk blev som aldrig förr,
sig ur kärran kastar
och mot hemmet hastar,
där han väntar Lasse invid stians dörr.

Mammas lilla Lasse
måste ge åt Nasse
två portioner gröt och mjölk därtill!
Sådant kan man gilla.
Kanske Lasse lilla
flera grisar små till doktorn köra vill?

Morsgris Anna-Klara,
smutsgris Brita-Sara,
kelgris Puttefnask och många fler,
sockergris, som gnäller
efter karameller,
ja, jag säger bara, ni ska akta er!

ELLA.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1928